

Correspondence between Ragnar Frisch and Wilhelm Keilhau 1927-1937

Wilhelm Keilhau to Ragnar Frisch 20.04.1927:

I paasken har jeg omsider faat tid til aa gjennomarbeide deres forelesninger om produktivitetslovene, og vil gjerne faa lov til aa gi Dem min uforbeholdne kompliment for Deres fremstilling. De bør leie Dem en flink maskinskriverske derover, som har sproglig sans, og diktere hende en bok paa engelsk om emnet. La bare ikke for mange videnskapelige kolleger faa kikke i Deres papirer; ideran er altid vanskelig aa konstatere og desuten ærgerlig.

Wilhelm Keilhau to Ragnar Frisch 22.12.1931:

Kjære Frisch. Dette for å si at jeg har tenkt og tenkt og tenkt og tenkt. Og nu er jeg enda 10000 ganger mer uenig med dig end da vi talte i telefonen. Min aftenbøn er denne: "Bevar vårt land for de Frischke konti!"

Med julehilsen til Dig og Fruen.

Wilhelm Keilhau.

Wilhelm Keilhau to Ragnar Frisch 28.11.1934:

Fortrolig meddeles at Jahn påtenker å utnevne Ræstad til formann i Pengekomiteen efter sig selv. Da Ræstad er naiv gullmann og - såvidt jeg forstår - mot kredittutvidelse, har jeg satt min stilling inn på at han ikke blir opnevnt. Det er Rygg som motsettes sig at jeg blir formann og som endelig vil ha Ræstad.

Arkitekttegningen gikk videre til Wedervang. Jeg var enig i dine bemerkninger. Men jeg skrev at jeg ikke har noen interesse i et kontor på halvpartene av det nuværende værelse mot museet. Det blir for lite. Jeg frarådet derfor den nye vegg. En av oss får ta det hele. Trenger du det mest, har du jo som eldre professor forrang. Det lille værelse mot gården kan jeg heller ikke bruke. Det er nemlig for lavt under taket.

Ragnar Frisch to Wilhelm Keilhau 21.09.1937:

Lange-Nielsen er den best skikkede. Jeg tror Thesen er en høiere vienskapelig begavelse, men dels er han ennu litt umoden og drnest er det et spørsmål om han har de samme pedagogiske evner som Lange_Nielsen. Palmstrøm er i og for seg en god mann.

Wilhelm Keilhau to Ragnar Frisch 03.06.1937:

Imorges hadde jeg feber. Ringte da til Hagen og bad ham ved telefon til Dem utsette eksaminasjonen til ieftermiddag kl 1/2 5 på auditorium 5. Mitt sterke uvelbefinnende igår måtte nemlig i noen grad, mente jeg, tilskrives at jeg ikke tåler luften i Fredriks Gate 3. Jeg hørte intet videre, hentet- i en fart mens bilen ventet utenfor - det nødvendige for eksaminasjonen i Frederiks gate 3 og bragte det til Universitetet. Her var ingen. Langt om lenge kom Hagen og fortalte du hadde sagt at Dere vilde eksaminere uten mig og om eftermiddagen uten hensyn til mig i Frederiks gate 3. Om dette gav du altså ingen beskjed til

mig. Det er første gang i mitt liv jeg har vært behandlet på en slik måte. Det er klart at jeg med dette nedlegger mitt uoffisielle hverv som formann i den socialøkonomiske professorgruppe. Det er mulig jeg også vil trekke mig tilbake fra strukturbeskrivelsen. Jeg kjenner mig dypt såret og hadde ikke ventet dette av dig. Jeg sender tilbake kufferten med det dere trenger. Mig får Dere ha undskyldt."

Ragnar Frisch to Wilhelm Keilhau 04.06.1937:

Kjære Keilhau.

Mottatt dit brev igår. Det får da være måte på tøis. Selvfølgelig kan ikke eksaminasjonen stanse fordi om en av eksaminatorene får forfall når der bare er full besetning med det foreskrevne antall censorer. Ingen av oss visste noget om henleggelsen av eftermiddags eksaminasjonen il aud. nr. 5. Hvorvidt Hagen glemte å gi oss beskjeden derom eller vi i skyndingen med å komme igang med eksaminasjonene har overhørt det er uten interesse. Hadde du reagert som et normalt menneske vilde du selvfølgelig da ingen kom på nr. 5 om eftermiddagen sett til å få bragt misforståelsen på det rene. Isteden setter du dig til å furte som en prippen frøken. Undskyld at vi ikke tar det alvorlig. I dit brev av igår nedlegger du dit hverv som formann i den socialøkonomiske professorgruppe. Wedervang og jeg aksepterer denne nedleggelse. Hvis det ikke kommer noget i veien med Wedervangs reise, så blir det vel da mig som får overta hvervet.

Wilhelm Keilhau to Ragnar Frisch 09.06.1937:

Kjære Frisch.

Først idag er jeg blitt såpass frisk at jeg kan svare på dit brev. Ombyttet av lokale var for mig like viktig som utsettelsen av eksaminasjonen. Når nemlig den forholdsvis uskyldige forkjølelse jeg startet med mandag morgen - i motsetning til alle mine andre forkjølelser i de tre siste årene - utviklet den sig til en sykdom (lægen konstaterte en alvorlig strupekatarr, luftrørskatarr og angrepne bronkier), må jeg gi luften i Frederiks gate 3 skylden. At du skulde "ha overhørt det" må tyde på at du i nervøsitet for å komme igang må ha hatt en sterkt nedsatt iakttagelsesevne. Det graverende er imidlertid at du - efterat jeg som eksamenskommisjonens formann hadde utsatt eksaminasjonen - på eget ansvar lot den avholdeuten varsel til mig. Jeg blev således avskåret fra å komme tilstede. Hadde jeg visst Dere ikke vilde ta hensyn til mine bestemmelser, var jeg - trods min feber - kommet allikevel. Ikke minst av hensyn til Gerhardsen, som hadde 1.6 i mitt førstehåndsfag i det skriftlige. Denne mangel på å gi mig, som dog var kommisjonenes formann, behørig underretning medførte at jeg trakk mig tilbake som formann i professorgruppen. Skal jeg nemlig representere mine kolleger, får de vise mig vanlig kollegialitet. Hvorfor jeg ikke om eftermiddagen gikk op til Dere? Fordi jeg (som fremdelens hadde feber) i min tilstand ikke greide å løse flg. problem: Hvad skulde jeg si til studentene når de spurte mig hvorfor jeg hadde vært borte om formiddagen? Lyve vilde jeg ikke. Si dem at Frisch hadde undlatt å varsle mig vilde være å utsette dig for unødige kritikk fra studentene. Jeg fant derfor - av hensyn til floketheten i hele situasjonen - at løsningen måtte være å gå hjem og tilsens, noe jeg naturligvis godt kunde forsvare, så syk som jeg i realiteten var. Det brevet jeg skrev vil jeg ikke forsvare formen på. Jeg var syk, feberhet og sinna.

Hilsen W.K.